

Sentința civilă nr. 9405 a Judecătorei Craiova-partaj de bunuri comune

În fapt, reclamantul C.I.C (fost soț) a chemat în judecată pe pârâta B.C.M (fostă soție), solicitând instanței să constate prin hotărârea ce o va pronunța că pe durata căsătoriei încheiate cu pârâta la data de 17.05.1997 și apoi desfăcută prin divorț la data de 17.03.2015 (sentința civilă nr. 3544), căsătorie în care s-a aplicat regimul matrimonial al comunității legale, a dobândit o serie de bunuri comune în devălmășie, și anume: bunuri imobile: casă cu teren intravilan în suprafață totală de 3788 mp, situat în comuna Ț., jud. D., cu valoare de impunere de 46.200 lei, în conformitate cu certificatul de atestare fiscală, precum și un ansamblu de bunuri mobile, în valoare de aproximativ 10.000 lei, bunuri ce se aflau în acel moment în posesia pârâtei. Suprafața de teren de 2.200 mp., situată în comuna Ț., în tarlaua nr. 24, în valoare de 36.237 lei, conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 242/14.01.2003, contract ce a fost încheiat la B.N.P. T.D., a fost cumpărat de la părinții săi și pe care au decis să construiască o casă.

Astfel, în anul 2003, au început edificarea unei case, compusă din 4 camere și un hol, dintre care 2 camere și holul construite din BCA și acoperite cu țiglă, în valoare de 15.906 lei, iar celelalte două camere zidite din bolțari fără acoperiș și fără ferestre, în valoare de 3.764 lei.

De asemenea, tot în anul 2003, foștii soți au convenit cu vecinii lor B.Ș și B.M să încheie un contract de schimb de terenuri (contract de vânzare-cumpărare), cu plata unei diferențe de bani și, drept urmare, la suprafața achiziționată de la părinții săi, de 2.200 mp., au alipit încă o suprafață de teren arabil extravilan de aproximativ 1600 mp., situată în comuna Ț., tarlaua nr.24, în valoare de 29.356 lei

deținând în cele din urmă suprafața totală de teren de 3788 mp. Contractul de schimb de terenuri (vânzare-cumpărare), precum și cadastrul cu vecinii B. se aflau la acea dată tot în posesia pârâtei.

De altfel, reclamantul a arătat că, în timpul căsătoriei, a achiziționat împreună cu fosta sa soție o multitudine de bunuri mobile, respectiv: frigider Arctic (combină frigorifică și congelator cu 3 sertare), ladă frigorifică Arctic (cu 5 sertare), în valoare de 262 lei, aragaz cu 4 ochiuri și cuptor, în valoare de 200 lei 2 bucăți butelii pentru aragaz, în valoare de 260 de lei, mașină de spălat, în valoare de 238 lei, televizor NEI de 56 cm., televizor Philips de 60 cm., fier de călcat cu aburi, fără valoare, o bibliotecă, în valoare de 520 lei, un șifonier, fără valoare, un pat dublu din lemn, o canapea maro tapițată, în valoare de 343 lei, masă cu șase scaune de bucătărie din lemn, masă cu două scaune din plastic, fără valoare, 2 bucăți fotolii din lemn tapițate, în valoare de 196 lei, plapumă pat-2 bucăți, 4 perne, 3 bucăți de pături de pat, lenjerie de pat-2 bucăți, pompă apă camă fântână, în valoare de 58 lei, 100 m furtun fântână, în valoare de 150 lei, suport și găleată de apă fântână, în valoare de 95 lei, pompă plastic de stropit vița-de-vie, scândură de brad- 70 buc de 4 m lungime și 12 cm lățime, bondoci de salcâm- 40 bucăți de 4 m lungime (folosiți la solar), bondoci de salcâm- 90 de bucăți de 2,5 m lungime (folosiți la solar), bunuri care au fost ridicate de pârâtă în lipsa sa și fără consimțământul său și se află în posesia acesteia.

Pe de altă parte, învederează instanța că, pentru construcția și definitivarea casei, a contractat în anul 2008 un credit bancar de la B.C.R pentru persoane fizice în valoare de 21.000 RON și, deoarece nu au reușit să plătească ratele la timp, a fost cesionat, fiind încheiat la data de 20.11.2012 un angajament de plată.

De asemenea, reclamantul a mai arătat că din anul 2012 s-a despărțit în fapt de pârâtă și că din acel moment ratele stabilite pentru plata creditului bancar au fost achitate doar de el, fără ca soția sa să mai contribuie în această privință.

Așadar, obiectul cererii de chemare în judecată a reclamantului este reprezentat de protecția dreptului acestuia asupra unei porțiuni din bunurile comune, dobândite pe toată durata căsătoriei, desfăcute anterior prin divorț, împreună cu pârâta. După cum a arătat reclamantul, fără ca acest fapt să fie contestat de către instanță, din masa partajabilă fac parte atât bunuri imobile, cât și o categorie vastă de bunuri mobile, acestea urmând a fi supuse partajului de către instanță, în lipsa unui acord al foștilor soți în acest sens.

Cauza cererii de chemare în judecată o constituie scopul urmărit de reclamantul C.I.C, ce apelează la acțiunea în justiție, pretinzând instanței civile constatarea dreptului său de proprietate asupra unei porțiuni din bunurile dobândite împreună cu pârâta B.C.M, în decursul căsătoriei căreia i s-a aplicat regimul matrimonial al comunității legale de bunuri. Astfel, prin cererea introductivă în instanță, se urmărește practic lichidarea regimului comunității legale de bunuri aplicat căsătoriei anterioare, regim matrimonial ce a încetat prin desfacerea căsătoriei respective prin divorț.

Cu alte cuvinte, cauza de încetare a regimului matrimonial al comunității legale, care a guvernat întreaga durată a căsătoriei dintre cele două părți ale acțiunii în cauză, și anume desfacerea căsătoriei prin divorț, reprezintă temeiul posibilității reclamantului de a solicita instanței partajarea bunurilor comune, la a căror dobândire părțile au contribuit în cote egale. Acest ultim fapt nu este contestat de niciuna dintre părți, astfel că instanța nu va trebui să administreze dovezi în acest sens.

Mai întâi, își face aplicare art. 339 C. civ, în conformitate cu care bunurile dobândite de oricare dintre soți în timpul regimului comunității legale sunt, de la data dobândirii, bunuri comune în devălmășie ale acestora.

În cazul dedus judecății, căsătoria dintre cele două părți, C.I.C și B.C.M, a fost guvernată de regulile regimului comunității legale, astfel că toate bunurile dobândite de cei doi soți pe parcursul căsătoriei sunt bunuri comune, deținute în devălmășie.

În general, regimurile de comunitate se caracterizează prin existența unei mase de bunuri comune, având un regim juridic specific, prin excepție anumite categorii de bunuri fiind proprii. Regimul matrimonial legal reglementat de noul Cod civil este un regim precumpănitor de comunitate, în care separația de bunuri are un caracter limitat, subsidiar.

Această masă comună de bunuri, ce aparține ambilor soți, este, în principiu administrată în comun, iar la dizolvarea regimului matrimonial este, de obicei, împărțită în mod egal.

Proprietatea comună în devălmășie se caracterizează prin aceea că bunul aparține tuturor coproprietarilor, fără ca aceștia să aibă precizată vreo cotă-parte ideală din dreptul de proprietate asupra aceluși bun.

Regimul comunității de bunuri reglementat de noul Cod civil, deși își menține caracterul legal, dar dobândește și unul flexibil și mutabil (în condițiile art. 369 NCC, este posibilă înlocuirea comunității legale cu unul din cele două regimuri matrimoniale alternative, respectiv comunitatea convențională și separația de bunuri). Caracterul imperativ al comunității legale de bunuri este temperat, comunitatea legală fiind atenuată de posibilitatea încheierii convenției matrimoniale.

În conformitate cu art. 355 NCC, la încetarea comunității legale, aceasta se lichidează prin hotărâre judecătorească sau act autentic notarial, iar până la finalizarea lichidării, comunitatea subzistă atât în privința bunurilor, cât și a obligațiilor. Potrivit alin. (3), când comunitatea încetează prin decesul unuia dintre soți, lichidarea se realizează între soțul supraviețuitor și moștenitorii soțului decedat, iar obligațiile soțului decedat se divid între moștenitori proporțional cu cotele ce le revin din moștenire.

Odată cu încetarea comunității matrimoniale (prin deces, constatarea nulității absolute a căsătoriei ori anularea acesteia, prin divorț, conform art. 319 alin. (1) NCC) bunurile comune sunt supuse partajului. Partajul are loc între soțul supraviețuitor și moștenitorii legali sau testamentari (textul alin. (3) nu prevede expres o anumită categorie de moștenitori) ai soțului decedat.

Încetarea comunității implică lichidarea acesteia, modalitățile de lichidare fiind cele prevăzute cu titlu general în art. 320 NCC, anume act autentic notarial (când există acordul soților) sau hotărâre judecătorească (în caz de neînțelegere).

În privința efectelor produse de încetarea regimului comunității, așa cum prevede art. 356 NCC, dacă aceasta se produce prin desfacerea căsătoriei prin divorț, foștii soți rămân coproprietari în devălmășie până la stabilirea cotei-părți ce revine fiecăruia. Acest text de lege este aplicabil nu numai căsătoriei desfăcute prin divorț, ci și căsătoriei putative, așa cum reiese din art. 304 alin. (2) NCC.

Deci, dacă soții au fost căsătoriți sub regimul matrimonial al comunității legale sau convenționale, odată cu desfacerea căsătoriei sau, în general, cu desființarea acesteia, comunitatea de bunuri în devălmășie nu dispare, pur și

simplu, nefiind înlocuită eo ipso și de facto cu comunitatea de bunuri pe cote-părți. Aceasta va continua să existe până la efectuarea partajului.

De asemenea, potrivit art. 668 NCC, comunitatea legală este considerată a fi regimul de drept comun în materia proprietății în devălmășie, iar dacă lichidarea nu s-a făcut cu ocazia divorțului, va supraviețui proprietatea devălmașă a soților, iar gestiunea bunurilor comune va fi guvernată în continuare de regulile comunității legale din timpul căsătoriei.

Similar se întâmplă și în speța analizată, întrucât cele două părți nu au împărțit bunurile odată cu divorțul, așa că bunurile vor rămâne în coproprietatea devălmașă până la realizarea partajului judiciar, când se va stabili exact cota ce va reveni fiecăruia dintre soți, conform contribuției acestora la dobândirea lor.

Astfel, după încetarea comunității, regulile specifice acesteia sunt aplicabile numai bunurilor comune dobândite în timpul funcționării regimului comunității legale. Bunurile dobândite după divorț, după desființarea căsătoriei putative sau după înlocuirea comunității cu separația de bunuri sunt proprietate exclusivă a fiecăruia dintre foștii soți și nu mai alimentează comunitatea de bunuri, ceea ce nu se impune în cazul nostru.

De asemenea, în cazul supus analizei sunt incidente dispozițiile art. 357 NCC conform cărora în cadrul lichidării comunității, fiecare soț preia bunurile sale proprii, iar în cele din urmă se vor partaja bunurile comune și se va proceda la regularizarea datoriilor. În acest scop, se determină inițial cota-parte convenită fiecărui soț, pe baza contribuției sale atât la dobândirea bunurilor comune, cât și la îndeplinirea obligațiilor comune. Până la proba contrară se prezumă că soții au avut o contribuție egală.

Lichidarea comunității legale prezintă aspecte complexe, care reclamă o calificare a legăturilor patrimoniale care au luat naștere între soți, în privința

activului și a pasivului comunității. În cadrul lichidării propriu-zise, pe lângă partajul bunurilor comune, trebuie avute în vedere și problemele legate de lichidarea pasivului patrimonial.

Împărțirea materială a bunurilor ce formează obiectul proprietății comune este numai una dintre modalitățile în care se poate realiza partajul. El se poate finaliza și prin atribuirea întregului bun unuia dintre coproprietari, cu plata contravalorii în bani a cotelor-părți către ceilalți coproprietari. Așa cum dispune în prezent art. 680 NCC, ca urmare a partajului, fiecare coproprietar devine proprietarul exclusiv al bunurilor ori, după caz, al sumelor de bani ce i-au fost atribuite.

În cazul supus analizei, instanța dispune ieșirea din indiviziune în cote-părți egale, de câte $\frac{1}{2}$ pentru reclamant și pârâtă, având în vedere contribuția efectiv egală a părților la dobândirea bunurilor comune pe durata căsătoriei, dovada contrară a prezumției legale nefiind făcută de niciuna dintre aceste părți.

Astfel, luând act de înțelegerea ulterioară părților în privința bunurilor imobile, instanța le atribuie în totalitate reclamantului, urmând ca acesta să plătească pârâtei jumătate din valoarea respectivelor bunuri cu titlu de sultă.

De asemenea, instanța atribuie totalitatea bunurilor mobile pârâtei, urmând ca față de valoarea lotului său, aceasta să plătească reclamantului cu titlu de sultă jumătate din valoarea bunurilor mobile comune.

În ceea ce privește datoria comună în sumă de 49.502,11 lei, rămasă neachitată, din împrumutul contractat conform contractului de credit nr. x/15.02.2008, încheiat cu Banca Comercială Română, întrucât reclamantul are calitatea de debitor în raporturile cu instituția de credit menționată, calitate ce nu poate fi schimbată fără acordul acesteia din urmă, i se va atribui reclamantului

întreaga datorie comună și va fi obligată pârâta, la plata sumei de 24.751,055 lei către acesta, reprezentând $\frac{1}{2}$ din cuantumul datoriei .

Și alin. (3) al art. 358 NCC își găsește aplicarea practică, aliniat în virtutea căruia bunurile atribuite fiecărui soț prin partaj devin bunuri proprii, iar bunurile neîmpărțite rămân bunuri comune. Cum toate bunurile comune ce fac obiectul partajului sunt atribuite în cote egale foștilor soți, acestea intră în proprietatea fiecărui soț astfel cum a stabilit instanța, fiecare putând dispune în mod liber de bunurile sale, fără a mai fi necesar consimțământul celuilalt soț.

Acest partaj egalitar comportă însă și numeroase explicații în legislațiile contemporane, avându-se în vedere că el poate crea multe situații inechitabile, de pildă atunci când unul dintre soți a contribuit mult mai mult decât celălalt la sporirea masei bunurilor comune, fie datorită situației sale economice și sociale, fie datorită neglijenței celuilalt, situații ce justifică anumite inegalități în împărțirea masei bunurilor comune, ceea ce nu se întâmplă în cazul nostru, dovedindu-se contribuția comună a soților la dobândirea acestora, fără nicio rezervă din partea părților.

În conformitate cu art. 385 NCC alin. (1), în cazul divorțului, regimul matrimonial încetează între soți la data introducerii cererii de divorț. Art. 385 este o consecință a art. 319 NCC care dispune că regimul matrimonial încetează prin (...) desfacerea căsătoriei. Astfel, deși divorțați, foștii soți vor rămâne coproprietari devălmași până la realizarea partajului.

Procedura partajului judiciar al bunurilor comune este supusă dispozițiilor Codului de procedură civilă, astfel că , potrivit art. 980 CPC judecarea oricărei cereri de partaj privind bunuri asupra cărora părțile au un drept de proprietate comună se face după procedura prevăzută în prezentul titlu, excepție făcând cazurile în care legea prevede o altă procedură.

Textul art. 980 NCPC reia fosta reglementare din art. 6731 CPC 1865, stabilind, practic, că procedura partajului judiciar prevăzută în CPC este aplicabilă ori de câte ori se solicită împărțeala/partajarea unui bun proprietate comună, cât timp prin dispoziții speciale derogatorii nu se prevede o altă procedură. Partajul nu poate privi decât proprietatea comună.

Potrivit art. 981 CPC, reclamantul este obligat să arate în cerere, pe lângă mențiunile prevăzute la art. 194, persoanele între care urmează a avea loc partajul, titlul pe baza căruia acesta este cerut, toate bunurile supuse partajului, valoarea lor, locul unde acestea se află, precum și persoana care le deține sau le administrează. Așa cum reiese din situația de fapt expusă mai sus, reclamantul C.I.C a îndeplinit toate aceste cerințe, precizând în cererea de partaj judiciar că acesta urmează a se realiza între el și fosta soție, B.C.M., toate bunurile mobile și imobile supuse împărțelii, valoarea lor, locul situării fiecărui bun în parte, faptul că unele bunuri se află în posesia pârâtei, precum și actele doveditoare în acest sens.

Conform prevederilor din art. 982 CPC, la primul termen de judecată, dacă părțile sunt prezente, instanța le va lua declarație cu privire la fiecare dintre bunurile supuse partajului și va lua act, când este cazul, de recunoașterile și acordul lor cu privire la existența bunurilor, locul unde se află și valoarea acestora.

Așa cum reiese și din cazul expus, instanța, în temeiul rolului său activ, solicită declarații părților în privința bunurilor supuse împărțelii, urmând să ia act de recunoașterile și acordul părților cu privire la existența bunurilor, la locul unde acestea se află și la valoarea lor.

De asemenea, potrivit art. 983 CPC, în tot cursul procesului, instanța va stăruia ca părțile să împartă bunurile prin bună învoială. Dacă părțile ajung la o înțelegere cu privire la împărțirea bunurilor, instanța va hotărî potrivit înțelegerii lor. În cazul în care înțelegerea privește numai partajul anumitor bunuri, instanța va

lua act de această învoială și va pronunța o hotărâre parțială, continuând procesul pentru celelalte bunuri.

După cum am arătat deja, instanța a avut în vedere cotele egale de contribuție la dobândirea acestora, înțelegerea părților în ceea ce privește bunurile imobile, consemnată în cuprinsul raportului de expertiză (fila 98 dosar), posesia bunurilor și atribuirea lor pe cât posibil în natură. În aceste condiții, a atribuit bunurile mobile pârâtei, iar pe cele imobile reclamantului, urmând ca cei doi să plătească pârâtei, iar pe cele imobile reclamantului, urmând ca cei doi să plătească unul altuia jumătate din valoare lotului său.

Potrivit art. 984 CPC, dacă părțile nu ajung la o înțelegere sau nu încheie o tranzacție, instanța va stabili bunurile supuse împărțelii, calitatea de coproprietar, cota-parte ce se cuvine fiecăruia și creanțele născute din starea de proprietate comună pe care coproprietarii le au unii față de alții. Instanța va face împărțeala în natură, procedând la formarea loturilor și la atribuirea lor. În cazul în care loturile nu sunt egale în valoare, ele se întregesc printr-o sumă în bani.

În speța noastră, instanța de judecată a dispus partajarea în cote de 1/2 pentru reclamant și pârâtă, procedând la formarea loturilor în privința bunurilor mobile, a creanțelor, stabilind totodată și sulta datorată între soți datorită inegalității loturilor și a datoriilor căsătoriei și la atribuirea lor și luând act de înțelegerea părților în privința bunurilor imobile, în sensul atribuirii lor reclamantului.

Așadar, conform art. 988. CPC, la formarea și atribuirea loturilor, instanța va ține seama de acordul părților, mărimea cotei-părți ce se cuvine fiecăreia din masa bunurilor de împărțit, natura bunurilor, domiciliul și ocupația părților, faptul că unii dintre coproprietari, înainte de a se cere împărțeala, au făcut construcții sau îmbunătățiri cu acordul celorlalți coproprietari sau altele asemenea.

Textul art. 987 NCPC indică enumerativ, iar nu limitativ, o serie de criterii în baza cărora instanța poate dispune asupra formării și atribuirii loturilor, respectiv:

acordul părților; mărimea cotei-părți ce se cuvine fiecăreia; masa bunurilor de împărțit; natura bunurilor; domiciliul și ocupația părților; faptul că unii dintre coproprietari, înainte de a se cere împărțea, au făcut construcții, îmbunătățiri, cu acordul coproprietarilor. Pe lângă aceste criterii legale, instanța poate avea în vedere și alte aspecte, în funcție de circumstanțele particulare ale fiecărei cauze.

Și în cazul nostru, instanța ține seama, cu ocazia stabilirii și atribuirii loturilor, de acordul părților privind bunurile imobile, de contribuția soților la dobândirea lor în timpul căsătoriei, posesia bunurilor, valoarea și masa lor, atribuirea, pe cât posibil, în natură.

În cazul dedus judecății sunt incidente și dispozițiile secțiunii a 3-a, cap. II („Judecata”), din Codul de procedură civilă dedicate probelor.

Astfel, conform art. 249 CPC, cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

Ca regulă, sarcina probei revine reclamantului, întrucât acesta declanșează procesul civil prin cererea de chemare în judecată.

În speță, reclamantul C.I.C, în dovedirea acțiunii, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisurile de la dosar, probei cu interogatoriul pârâtei, probei testimoniale și probei cu expertiza tehnică judiciară.

Cu alte cuvinte, propunerea probelor se face de către reclamant prin cererea de chemare în judecată, în condițiile art. 194 lit. e) CPC.

În privința probei cu înscrisurile, art. 265 CPC dispune că înscrisul este orice scriere sau altă consemnare care cuprinde date despre un act sau fapt juridic, indiferent de suportul ei material ori de modalitatea de conservare și stocare. La dosar au fost depuse de către reclamant: sentința civilă nr. 3544/17.03.2015 de divorț, copie act identitate, certificat de atestare fiscală nr. 4350/15.09.2016,

contract de vânzare cumpărare nr 242/14.01.2003, nr. x/22.07.2003, angajament de plată KRUK, contract de credit bancar BCR nr. x, chitanța privind achitarea diferenței de taxă de timbru, cerere adresată OCPI, Certificat de atestare fiscală și extras de carte funciară.

De asemenea, instanța de judecată a încuviințat și a administrat proba testimonială, reglementată de art. 309-326 CPC, în care să fie audiați martorii R.M și G.C.

Instanța a procedat la luarea unei declarații pârâtei, conform dispozițiilor art. 982 CPC, în conformitate cu care, la primul termen de judecată, dacă părțile sunt prezente, instanța va lua declarațiile cu privire la fiecare dintre bunurile supuse partajului și va lua act, când este cazul, de recunoașterile și acordul lor cu privire la existența bunurilor, locul unde se află și valoarea acestora.

Apoi, instanța a administrat proba cu interogatoriul pârâtei, reglementat de dispozițiile art. 351-358 CPC, ce reprezintă recunoașterea, de către una dintre părți, în cadrul procedurii interogatorului, a unui fapt pe care partea adversă își întemeiază pretenția, sau, după caz, apărarea.

Instanța a încuviințat reclamantului și proba cu expertiza, tratată de prevederile art. 330-344 CPC, dispunând efectuarea unei expertize în specialitatea evaluare proprietăți imobiliare și a unei expertize în specialitatea evaluare bunuri mobile, pentru evaluarea bunurilor la valoarea actuală de circulație și formularea de propuneri de lotizare.

A stabilit un onorariu provizoriu de expert în cuantum de 1500 lei pentru expertiza în specialitatea evaluare proprietăți imobiliare și un onorariu provizoriu

în cuantum de 800 lei pentru expertiza în specialitatea evaluare bunuri mobile, onorarii ce au fost achitate exclusiv de către reclamant .

În cauză, expertiza în specialitatea evaluare proprietăți imobiliare a fost efectuată de către B. R., care a propus instanței pentru omologare două variante de lotizare, raportul de expertiză fiind depus la dosar la data de 29.08.2017. Expertiza în specialitatea evaluare bunuri mobile a fost a fost efectuată de către expert Ș.E., care a propus instanței pentru omologare trei variante de lotizare, raportul de expertiză fiind depus la dosar la data de 30.08.2017

În ceea ce o privește pe pârâtă, aceasta nu a depus la dosar întâmpinare și nici nu a propus probe în apărarea sa, ceea ce echivalează cu recunoașterea pretențiilor reclamantului, în privința cărora nu face obiecțiuni.

Așadar, cazul supus studiului implică o largă cercetare a aspectelor juridice, pe baza analizei textelor de lege incidente, atât de drept material, cât și de drept procesual, analiză ce conturează importanța deosebită și înțelegerea aprofundată a acestei instituții a dreptului familial.

Așa cum se poate observa, dispozițiile Codului civil ajută îndeosebi la calificarea acțiunii civile, ca fiind o acțiune de lichidare a regimului matrimonial al comunității legale de bunuri, ale cărei reguli au fost aplicabile pe toată durata căsătoriei dintre cele două părți, C.I.C și B.C.M.

Evident, lichidarea regimului matrimonial nu poate avea loc decât în urma încetării regimului matrimonial, care se petrece, în cazul de față, prin desfacerea căsătoriei. Divorțul reprezintă singurul mijloc de desfacere a căsătoriei, dar care nu mai are caracter întotdeauna judiciar, așa cum se întâmpla în trecut, și care, la cererea unuia dintre soți sau pe baza consimțământului ambilor soți, duce la stingerea pentru viitor a principalelor efecte ale căsătoriei.